

„Dar voi, preaiubiților” – Autor necunoscut

Versete călăuzitoare: Iuda 17-25

Iuda 17-25: Dar voi, preaiubiților, amintiți-vă cuvintele rostite mai înainte de apostolii Domnului nostru Isus Hristos, cum vă spuneau că, la sfârșitul timpului, vor fi batjocoritori, umblând după poftele lor neevlavioase. Aceștia sunt cei care se despart, oameni naturali, neavând Duh. Dar voi, preaiubiților, zidindu-vă pe credința voastră preasfântă, rugându-vă prin Duhul Sfânt, păstrați-vă în dragostea lui Dumnezeu, așteptând îndurarea Domnului nostru Isus Hristos pentru viață eternă. Și de unii aveți milă, făcând o deosebire; iar pe alții salvați-i cu teamă, smulgându-i din foc, urând chiar cămașa pătată de carne. Iar Aceluia care poate să vă păzească fără poticnire și să vă așeze înaintea gloriei Sale fără vină, cu mare bucurie, singurului Dumnezeu, Mântuitor al nostru prin Isus Hristos, Domnul nostru, fie glorie, măreție, putere și autoritate, mai înainte de orice veac, și acum și în toate veacurile! Amin.

Epistola lui Iuda, fratele lui Iacov, vorbește profetic despre declinul creștinismului, care se va sfârși în cele din urmă prin apostazia completă față de Dumnezeu și de Hristosul Său. Imaginea, pe care o zugrăvește, este înfricoșătoare. Iuda a vrut să le scrie credincioșilor despre mântuirea lor comună; dar, punându-și toată sânguința, a fost nevoit să-i „îndemne să lupte pentru credința dată sfinților odată pentru totdeauna”. Oameni răi se strecuraseră, „care au schimbat harul Dumnezeului nostru în destrăbălare și-L tăgăduiau pe singurul nostru Stăpân și Domn, Isus Hristos”, batjocoritori, oameni „firești”, care nu aveau Duhul, ci umblau după poftele lor de neevlavie.

Ei nu au negat *Numele* lui Isus, altfel probabil că nu ar fi găsit intrare printre credincioși, dar L-au negat ca Domn și Stăpân și au mers pe calea lui Cain, adică a religiei omenești, care tăgăduiește necesitatea lucrării lui Hristos și vrea să întâmpine pe Dumnezeu pe căile alese de om; ei se dăduseră rătăcirii lui Balaam, pentru răsplată, „care l-a învățat pe Balac să arunce o cursă înaintea fiilor lui Israel, ca să mănânce cele jertfite idolilor și să curvească” (Apocalipsa 2.14), și au pierit în răzvrătirea lui Core, care s-a răzvrătit împotriva lui Moise și Aaron, împăratul și preotul DOMNULUI [lui Iehova] (versetul 11). Enoh profetise deja despre acești „neevlavioși” și le-a anunțat judecata care va fi pronunțată asupra tuturor lucrărilor lor de neevlavie la venirea Domnului în mijlocul miilor Sale de sfinți (versetele 14,15).

În contrast cu aceasta, cât de plăcute și încurajatoare sunt cuvintele scriitorului adresate *preaiubiților* lui Dumnezeu în versetele 17 și 18: „Dar voi, preaiubiților, amintiți-vă cuvintele rostite mai înainte de apostolii Domnului nostru Isus Hristos, cum vă spuneau că, la sfârșitul timpului, vor fi batjocoritori”! Petru vorbește într-un mod foarte asemănător în ultimul capitol al celei de-a doua scrisori a sa, unde, de asemenea, îi numește în mod repetat pe credincioși cu prețiosul nume „preaiubiți”. Da, nu avem niciun motiv să ne temem sau să ne descurajăm, chiar dacă vremurile devin din ce în ce mai grave și tabloul schițat de Iuda se află astăzi în fața noastră în toată desăvârșirea sa teribilă. Cea mai mare decădere din creștinătate nu poate leza ceea ce Dumnezeu a dăruit „celor preaiubiți”. Chiar dacă întregul, stricându-se din ce în ce mai mult, se maturizează pentru judecată, credința dată odată sfinților nu poate fi afectată de aceasta. De aceea noi nu suntem chemați să luptăm împotriva răului; Iuda nici măcar nu ne îndeamnă să lucrăm la construirea Adunării ca atare. Mai degrabă, citim: „Dar voi, preaiubiților, zidindu-vă [*pe voi înșivă*] pe credința voastră preasfântă, rugându-vă prin Duhul Sfânt, păstrați-vă în dragostea lui Dumnezeu” (versetele 20,21).

Lucrurile din jurul nostru ne pot arăta tot mai mult declinul de neoprit al întregului, dar aceasta nu trebuie să fie un obstacol pentru credinciosul individual de a se preocupa cu credința preasfântă, așa cum ea ne-a fost dăruită de Dumnezeu la început. Dimpotrivă, Dumnezeu vrea să ne zidim și mai mult pe ea, să năzuim cu mai multă râvnă să cercetăm împreună și individual prețiosul Său Cuvânt. Știm din experiență ce ore binecuvântate am putut trăi deja în acest fel. De câte ori, departe de tot ceea ce ne înconjoară, am privit în înălțimile și adâncimile revelațiilor lui Dumnezeu și ne-am continuat drumul întăriți și înprospătați! Și așa cum a fost, așa va rămâne până când vom ajunge la destinație.

Al doilea punct asupra căruia Iuda ne atrage atenția este rugăciunea. „Rugându-vă în Duh Sfânt”. Omul natural nu-L posedă pe Duhul Sfânt. Lumea nu-L poate primi, pentru că ea nu-L vede și nu-L cunoaște, dar noi Îl cunoaștem, pentru că El rămâne cu noi și este în noi (Ioan 14.16,17). Prezența Duhului Sfânt în credincioși caracterizează epoca creștină. Și din acest motiv putem spune: chiar dacă stricăciunea din jurul nostru devine imens de mare, nu avem niciun motiv să ne descurajăm; pentru că, atâta timp cât Adunarea, mireasa lui Hristos, este pe pământ, Duhul Sfânt va avea, de asemenea, locuința Sa în ea și în credincioșii individuali. Să nu uităm că trupurile noastre sunt temple ale Duhului Sfânt! Cu adevărat, ar trebui să ne amintim mai mult aceasta! Călăuziți de acest Duh, ne putem apropia totdeauna de Tatăl și ne putem revărsa inimile înaintea Lui, așa cum făceau credincioșii în zilele primei profeții. „Nu vă îngrijorați *de nimic*”, ni se spune, „ci, în orice, faceți cunoscut lui Dumnezeu cererile voastre, prin rugăciune și prin cerere cu mulțumire” (Filipeni 4.6). Cererile noastre pot fi uneori nebunești, dar putem să le facem toate cunoscute lui Dumnezeu în rugăciune stăruitoare cu mulțumiri, iar pacea lui Dumnezeu, care întrece orice înțelegere, ne va păzi inimile și gândurile în Hristos Isus. Noi suntem și rămânem „preaiubiți”, copiii preaiubiți ai lui Dumnezeu și, cu cât realizăm mai mult relația noastră cu Tatăl în puterea Duhului, cu atât mai mult ne vom „păstra în dragostea lui Dumnezeu” (Iuda 21).

Păstrați în dragostea lui Dumnezeu? Ce înseamnă aceasta? Dragostea lui Dumnezeu, așa cum este ea revelată în darul Fiului Său, este cunoscută de noi toți ca un adevăr general. Dar aceasta nu este același lucru cu a cunoaște și a trăi în această cunoaștere, că suntem *personal* subiectul acestei dragoste. Acesta este probabil punctul asupra căruia Iuda vrea să atragă atenția credincioșilor aici. Dumnezeu nu numai că Și-a arătat dragostea față de noi toți, ba chiar față de întreaga lume, nu, ci pe fiecare din noi El Însuși „ne-a rânduit dinainte pentru înfiere, pentru Sine, prin Isus Hristos, după buna plăcere a voii Sale”; putem spune cu Pavel: „Hristos m-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru mine” (Efeseni 1.5; Galateni 2.20). Ce mângâiere plăcută este aceasta în mijlocul declinului general! O mângâiere pe care o vom savura în aceeași măsură în care, urmând invitația, ne zidim pe credința noastră preasfântă și ne rugăm prin Duhul Sfânt.

Dacă îndeplinim aceste două condiții, ca rezultat binecuvântat ne va fi dăruită o încredere crescândă și necondiționată în credințioșia lui Dumnezeu și în dragostea lui Isus Hristos, Domnul nostru. Este de așteptat ca zilele să devină și mai dificile și mai periculoase; atunci când urcăm un munte, ultima porțiune este întotdeauna cea mai anevoioasă. Dar să urcăm cu încredere; harul este suficient pentru restul. Cum este ziua, așa este și puterea! Cu cât simțim mai mult propria noastră slăbiciune, cu atât mai mult căutăm puterea Duhului și ne refugiem în harul în care ne aflăm. Așteptăm apoi, după cum spune Iuda, „îndurarea Domnului nostru Isus Hristos pentru viața eternă”.

Încă de la începutul scrisorii sale, scriitorul le urează credincioșilor: „Îndurare vouă și pace și dragoste să vă fie înmulțite!” Dacă judecata a început deja la casa lui Dumnezeu (1 Petru 4.17), iar Adunarea ca întreg este în decădere, atunci indivizii au nevoie de *îndurare* într-un mod

deosebit. Numai îndurarea ne poate duce la capăt, dar ea *va face* aceasta. Da, îndurarea Domnului nostru Isus Hristos ne va însoți pe tot drumul până la viața veșnică. Însăși venirea Sa este prezentată aici ca un act de îndurare, similar cu apelul lui Petru către credincioșii dintre iudei, de a spera pe deplin în harul care le va fi adus la descoperirea lui Isus Hristos (1 Petru 1.13).

„Dar voi, preaiubiților!” - Nu vrem să ascultăm îndemnul plin de dragoste, dar și atât de insistent de la sfârșitul acestei scurte scrisori, ultima dintre toate, privind în sus către Dumnezeuul care „poate să ne păzească *fără poticnire*” - de asemenea un lucru minunat în mijlocul tuturor poticnirilor și căderilor - „și să ne înfățișeze înaintea gloriei Sale fără vină, cu bucurie”? (versetul 24). Suntem la începutul unui nou an. Cel vechi a trecut și, odată cu el, a fost făcut încă un pas semnificativ spre țel. Câți oare mai avem de făcut? Nu știm, dar știm că totul în jurul nostru ne strigă: „Dar sfârșitul tuturor lucrurilor s-a apropiat”. Așadar, să fim cumpătați și treji pentru rugăciune! (1 Petru 4.7).

„Fiți deci îndelung-răbdători, fraților, până la venirea Domnului; ... *întăriți-vă inimile*, pentru că venirea Domnului s-a apropiat” (Iacov 5.7,8).

Tradus din *Botschafter des Heils in Christo* 79 (1931)

Titlul în original: „*Ihr aber, Geliebte*“